

# РЕШЕНИЕ

№ 2302

гр. София, 28.04.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,**  
в публично заседание на 11.02.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Весела Николова**

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **7479** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 27, ал. 6 от Закона за закрила на детето /ЗЗДет/.

Образувано е по жалба на Р. Г. Т. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № ЗД/Д-С-КС-046/15.05.2018 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ /ДСП/ при ДСП К. село – [населено място], с която на основание чл. 20, ал.4, т.1 ЗЗДет. е наредено с Р. Г. Т. – майка на детето М. М. В. да се проведе социална работа за период от шест месеца от ЦОП към ИСДП, [населено място], чрез услугата „Психологическа работа и родителско консултиране в посока промяна на нагласите й относно необходимостта бащата да присъства в живота на детето“, потвърдена с Решение № 22-РД06-0114/19.06.2018 г., издадено от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане /РД СП/ – С.-град.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради противоречие с процесуалните правила и материалния закон. Твърди се, че след нанесен побой на майката през 2011 г. от страна на бащата на детето М. В. е била издадена ограничителна заповед за майката и дъщеря й за период от година и половина. С решението за развод родителските права върху детето са били възложени на майката, а на бащата е бил определен режим на лични отношения – 2 срещи в месеца от 3 часа с придружител. През 2014 г. режимът на лични отношения е бил променен като постепенно е било увеличено времето, което бащата да прекарва с детето. Посочва се, че при вземанията на детето от неговия баща, детето било

малтретирано както физически, така и психически, при всяко взимане детето е било заплашвано, че няма да го върне в къщи и че майка му не го иска, че ще убие майката, детето разказвало, че е плашено вечер с маски и, че срещу него бил насочван пистолет, както и че бащата насъсквал кучета срещу детето, в резултат на което то имало рани и кръв по тялото от одрасквания. След фатална случка с автомобил, управляван от майката по магистрала, бащата по време на криза отворил вратите в движение и се опитал да скочи от автомобила, като това наложило хоспитализирането му в болница. Поведението на бащата много уплашило детето. За период повече от една година след този инцидент в Гърция бащата не търсил и не вземал детето, и то постепенно започнало да се успокоява. По направление от ДСП „К. село“ били включени в социална програма, като майката лично ползвала такава 3 месеца, а детето за период от една година. Сочил се, че в първите месеци от програмата детето се чувствало добре. През м. септември 2016 г. починал дядото на детето по майчина линия като същия месец детето започнало първи клас в училище. На първия учебен ден бащата, без да предупреди се появил в училището, като не бил идвал близо година и половина, и вследствие на поведението му детето изпаднало в нервна криза. На медиативна среща с бащата в присъствието на соц. работник в края на 2016 г. било постигнато споразумение с бащата детето да продължи програмата, като бъде направена оценка на състоянието му и ако то позволява, да бъде подготвено за срещи с него на територията на ЦОП „Бъдеще“, в присъствие на психолог. През лятото на 2017 г. последвало още едно посещение на бащата без предупреждение, в извънрежимно време, която отново стресирала детето като имало екстремно преследване по улиците от страна на бащата. Сочил се, че детето е уморено и изтощено от всичко, през което се е наложило да премине. Психоложката, която участвала в социалната програма забелязала това и сама предложила да прекратят програмата, след като детето изрично ѝ заявило, че е уморено от програмата. През последните два месеца от програмата освен всичко изброено, спаднал рязко и успехът на детето в училище. На проведена среща на детето с бащата, проведена се на 04.11.2017 г., детето отказало да тръгне с него. Тогава бащата заплашил детето, че следващите пъти ако не тръгне с него ще отиде в приемно семейство. При посещение в дома на майката от соц. работник на 16.12.2017 г. на среща по режима бил проведен разговор с детето, като то категорично с викове „не искам“ отказало да тръгне с бащата. От ДСП „К. село“, на 19.01.2018 г. на жалбоподателката е било обяснено, че е отворен случаят с детето и, че майката е длъжна да води детето по доброволна социална програма за срещи с бащата в присъствието на специалисти, както и да подпише 6-месечна програма, според която майката да бъде проверявана и проследявана как точно се грижи за детето, какви са битовите условия, кога го води на лекар, как и кога то ходи на училище и с какъв успех е детето, необходимост от оценка на родителския ѝ капацитет. Жалбоподателката е била предупредена, че ще бъде санкционирана, ако не сътрудничи във всичко това. На 02.02.2018 г. подала жалба до Агенция за закрила на детето, като в резултат на това натискът от тяхна страна се увеличил. През последните две години майката твърди, че тя и детето ѝ посетили всички възможни служители и програми на ДСП, и винаги е откликвала на исканията на ДСП. За последен път била с детето в ДСП „К. село“ на 11.05.2018 г. и на 14.05.2018 г. Сочил се, че в решението на Директора на РДСП-С. – град се посочвало, че детето е искало да вижда баща си, но майката не разрешавала, което не отговаряло на истината. Твърди се, че заповедта е издадена при липса на мотиви. Счита се и за проява на

неразбиране и липса на качества за социална работа с деца, да се negliжира страхът на детето от баща му. Твърди се, че неправилно е посочено правното основание чл. 20, ал.4, т.1 ППЗЗДет., тъй като майката не е отказала контакт, а на посочената дата е заявила, че не може да присъства. Оспорената в настоящото производство заповед е атакувана първо по административен ред, при което оспорване директорът на РД „Социално подпомагане“ - С. е издал решение № 22-РД06-0114/19.06.2018 г., с което е отхвърлил жалбата. Моли за отмяна на оспорената заповед, на основание чл. 98, ал.2 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно уведомена, се представлява от адв. Х., който пледира за уважаването на жалбата по съображения, че са доказани изложените в нея твърдения.

Ответникът – Директор на дирекция „Социално подпомагане“ при ДСП К. село – С.-град, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Безспорно по делото се установява, че малолетната М. М. В., с ЕГН [ЕГН] е дете, родено от брака между Р. Г. Т. от [населено място] и М. Р. В. от [населено място]. Бракът между двамата е прекратен с решение по гр. д. № 20517/2011 г. по описа на СРС, 84 състав. Със същото решение, родителските права върху детето са предоставени на майката, Р. Г. Т., а на бащата е определен режим на лични отношения, както следва: „всяка първа и трета неделя от месеца, за времето от 09:00 часа до 12:00 часа, без обичайното време за пътуване от дома на М. Р. В., в присъствието на трето пълнолетно лице, посочено от майката Р. Г.“, като той е осъден и да заплаща издръжка.

С решение, постановено по гр.д. №12573/2013 г. на СРС, 89 състав е изменен определеният режим на лични отношения, като е утвърдено споразумение между двамата родители, с което е определен следният режим: за времето от 20.01.2014 г. до 01.05.2014 г., бащата има право да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета събота от месеца, от 09.00. до 14.00. ч., в присъствието на трето пълнолетно лице, посочено от майката или майката лично. За времето след 01.05.2014 г. до 01.08.2014 г., бащата има право да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета събота от месеца, от 09.00. до 15.00. ч., без придружител. За времето от 01.08.2014 г. до 30.11.2014 г., бащата има право да вижда и взема детето при себе си всяка трета събота от месеца, от 09.00. до 17.00. ч., без придружител. След 30.11.2014 г., бащата има право да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета събота и неделя от месеца, от 09.00 ч. в събота до 17.00 ч. в неделя с преспиване, както и 10 дни през лятото, непрекъснато с преспиване. Решението е влязло в сила на 21.01.2014 г.

С решение № 416531/28.05.2018 г., постановено по гр.д.№ 75912/2017 г. на СРС, 80 състав, е отхвърлен иск на майката Р. Г. Т. за промяна на мерките относно упражняването на родителските права по отношение на детето, чрез стесняване на режима и определяне на мерки по чл. 59, ал.8 СК.

В производството по това дело е изслушано детето в присъствието на социален работник. При изслушването му, момиченцето е споделило, че баща му говори лошо за майка му, когато била на 4 години, като бащата казал, че иска да нарани майката. Разказва за случка, в която било заключено в банята от баща му, докато си миело

зъбите, след 4-5 минути отключил. Също така разказвало за случка, при която бащата се облякъл с костюм на скелет, детето се уплашило и тръгнало да бяга, и се скрило под масата, тъй като си помислило, че скелетът е истински. Имало е и ситуация в дома на бащата, в която кучето одрало детето по гърдите, което станало след като баща му го насъскал. Друга случка, която разказва е, че когато било в къщата на баща си и сънувало кошмар и се събудило, баща му насочил пистолет срещу него. Детето споделило, че баща му не го е удрял. Заявило, че иска да се вижда с баща си, но майка му не позволявала.

В това производство е изготвена и тройна комплексна съдебно психиатрична-психологична експертиза, коментирана в съдебното решение. В решението е отразено, че от заключението се установява, че и у двамата родители не са налице психически заболявания, които по дефиниция да ги лишава от годност да бъдат родители. Установява се, че при бащата са налице симптоми на паническо разстройство и специфична личностова организация, която се характеризира с повишаване на чувството на собствена значимост, стремеж към доминиране и управление на впечатленията на околните. Паническото разстройство, от което бащата страда, през последните две години е компенсирано, паническите пристъпи са относително леки, подлежат на контрол и не повлияват пряко върху поведението му, поради това не представлява клинична значимост.

През 2017 г. ДСП К. село е предоставила две направления за ползване на социална услуга „Психологическо консултиране“ и „М. срещи баща - дете“ със срок шест месеца от 28.04.2017 г. до 27.10.2017 г. След изтичане на срока на социалната услуга, е изготвен доклад за резултатите от предоставяне на услугата, в който като извод е посочено, че между родителите има силно напрежение, като е необходимо да се работи психологически или психотерапевтично предимно с тях.

По делото се установява, че в ОЗД към ДСК-К. село, от м.01.2018 г. има отворен случай за работа с малолетното дете, поради нарушеното му право да контактува с бащата. В тази връзка, майката на детето Р. Г. Т. многократно е консултирана за необходимостта от социални услуги с цел подобряване на комуникацията с бащата.

Представени са две уведомления до Р. Г. Т., с които последната е информирана от служители при ДСП К. село, че следва да доведе детето М. В. за срещи с бащата, в ЦОП към ИСДП /институт за социални дейности и практики/ в присъствието на социален работник и за среща със социален работник за договаряне на социална услуга.

По случая е изготвен социален доклад № СЛ/Д-С-КС/309-011/14.05.2018 г., в който е отразено, че родителите на малолетната М. В. са разведени от 2012 г., а родителските права върху детето са предоставени на майката, за бащата има определен режим на лични отношения. От 2015 г. бащата няма контакт с детето. Във връзка с неизпълнение на режима на лични отношения, в ОЗД при ДСП К. село са постъпили три призовки през 2017 г. от съдебен изпълнител за оказване на съдействие за предаването на детето на бащата за режим на лични отношения. По тази причина в ОЗД към ДСК-К. село, от м.01.2018 г. има отворен случай за работа с малолетното дете. В социалния доклад е посочено, че и двамата родители имат трудови доходи и нормални жилищни условия, в които да живее детето. Детето има изградена силна емоционална връзка с майката. При среща със социалния работник, детето заявило, че желае да се срещне с баща си, но майка му не разрешава и дори помолило да съобщят на майката да го доведе на среща с баща му, но да не казват, че ще има среща с

бащата, тъй като майка му няма да го доведе. На уговорената среща в ОЗД към ДСК-К. село, майката не завела детето.

Отразено в доклада е също, че майката е консултирана многократно за необходимостта да ползва социални услуги с цел подобряване комуникацията на детето с бащата, но майката не счита за нужно да посещава социална услуга, както и детето. Бащата пък е изразил желание да ползва социална услуга с цел подобряване комуникацията с майката. Направено е предложение да се издаде заповед за предоставяне на социална услуга.

Със Заповед № 3Д/Д-С-КС-046/15.05.2018 г., директорът на ДСП К. село е наредил с Р. Г. Т. да се проведе социална работа за период от шест месеца от ЦОП към ИСДП, [населено място], чрез услугата „Психологическа работа и родителско консултиране в посока промяна на нагласите й относно необходимостта бащата да присъства в живота на детето“. Мотивите за това са, че диалогът между родителите е нарушен и те не общуват помежду си по въпроси свързани с детето. На следващо място е посочено, че от края на 2015 г. режимът на контакти между бащата и детето не се осъществява, а майката не сътрудничи на отдела в работата по случая. В заповедта органът се позовава на придружаващ заповедта социален доклад № СЛ/Д-С-КС/309-011/14.05.2018 г.

Заповедта е връчена на Р. Г. Т. на 23.05.2018 г.

Р. Г. Т. е оспорила заповедта по административен ред, пред директора на регионална дирекция Социално подпомагане, [населено място], към Агенция за социално подпомагане. С решение № 22-РД06-0114/19.06.2018 г., директорът на РД СП е отхвърлил жалбата срещу заповедта. В решението е изложена фактичката обстановка по случая, като е преповторено съдържанието на изготвен социален доклад № СЛ/Д-С-КС/309-011/14.05.2018 г.

Решението е връчено на Р. Г. Т. на 27.06.2018 г.

По делото е представено психологично изследване на детето от 28.07.2016 г. на Медицински център за специализирана извънболнична медицинска помощ по детски болести, изготвено по заявка на майката, в което като заключение е посочено, че детето „е с висока тревожност и страх. Вследствие на силно стресово преживяване има промяна в емоционалното си развитие“. Посочено е, че е необходимо да не се нарушава емоционалната и физическа връзка с майката.

В изпълнение на задължението й по чл. 15, ал. 6 от ЗЗДет. от Дирекция "Социално подпомагане" е депозиран социален доклад № СЛ/Д-С-КС/309-011/14.05.2018 г.

Представена е и психологическа характеристика на детето относно предоставяне на социална услуга: „Психологическо консултиране и подкрепа“, предоставена с направление издадено от ДСП-К. село, със срок 3 месеца от 08.09.2016 г. до 07.12.2016 г., в което в заключение психологът е отбелязал, че детето е с добре развити конгнитивни умения, отговарящи на календарната възраст. В начина си на игра и чрез поведенчески реакции, детето показвало наличие на повишена тревожност, страхове и стресови преживявания. Предвид възрастта му, е посочено, че в емоционален план е необходимо да се работи внимателно и индиректно и да се осигури среда, в която детето свободно да изразява себе си и потребностите си.

Представени са още Доклад за резултатите от предоставяне на социална услуга изх. № 360/03.11.2017 г. на Фондация „Надежда“, ЦОП „Бъдеще“, Сигнал вх. № 97-Р-5/02.02.2018 г. на Агенция за закрила на детето, Писмо изх. № СЛ/Д-С-КС/309-007/13.03.2018 г. на АСП-ДСП К. село, Писмо изх. №

ПР/Д-С-КС/171-001/03.04.2018 г. на АСП-ДСП К. село, Решение № 416531/28.05.2018 г. по гр.дело № 75912/2017 г. на СРС, 80 състав (невлязло в сила), Писмо изх. № СЛ/Д-С-КС/309-029/05.07.2018 г. на АСП-ДСП К. село, Заключителен доклад изх. № 438/08.12.2016 г. за резултатите от предоставяне на социална услуга от 16.08.2016 г., П.-педагогическа характеристика на детето от 08.07.2016 г.

Представени са и материалите по пр.пр. № 18174/2016 г. по описа на СРП.

От представено по делото писмо от ДА ЗД на л. 120-127, се установява, че бащата М. В. е подал жалба за това, че не се спазва режимът на лични отношения между него и дъщеря му. По повод жалбата, директорът на РД СП е изготвил справка за извършената проверка, с изх. № 22-12-00-1194/06.06.2018 г., в която е посочено като извод, че не се потвърждава информацията на майката, че бащата В. има нервно-агресивни кризи, за установяване на тези данни на майката е изготвен доклад от резултатите от предоставяне на социална услуга „Оценка на родителски капацитет“ на В., в който липсват такива данни. Също е посочено, че не се потвърждава информацията на майката, че детето не желае да се вижда с баща си. Тъй като майката не сътрудничи на ОЗД е издадена и процесната заповед, с която майката е задължена да ползва социална услуга.

По делото се събраха и гласни доказателства, като бяха разпитани като свидетели Н. М. К.-К. – психолог, работила в Център за обществена подкрепа по случая на детето М. В. и В. К. Т. - майка на Р. Г. Т. и баба на М. В..

Свидетелката К. посочва, че познава детето М. В. от 2016 г., тъй като от тогава е работила с него в ЦОП, като психолог. Детето не поддържало контакт с баща си, като майката дошла със заявка, притеснена, тъй като бащата упражнявал насилие над детето и целта била да създадат сигурна среда в центъра, в която бащата да контактува с детето. Бащата я потърсил 2017 г. При втората ѝ работа с детето през изминалото време бащата не я потърсил, като свидетелката твърди, че тя го е потърсила, но накрая такава среща между бащата и детето, и нея като психолог не се била осъществила. Двамата родители изявявали желание за срещите, но не ѝ съдействали. Сочил, че не може да каже дали детето е искало или имало желание за такива срещи, тъй като то било под натиск от възрастните, включително и от нея. Имали две услуги, с прекъсване. Първата услуга била в рамките на три месеца, прекъснали в рамките на три-четири месеца и след това майката ги потърсила отново, като втората сесия била с продължителност шест месеца. Втората процедура, инициирана от майката, била заради страха на детето от бащата, детето идвало с желание, но към края се изморило, привиквали го в отдел Закрила на детето, разпитвано било в синя стая, но накрая детето не било

добре след процедурите.

От показанията на свидетелката Т. се установява, че живее в кв. П., заедно с дъщеря си и внучката си. Дъщеря ѝ и мъжа ѝ се развели, когато детето било на 6 месеца, като той проявил агресия и имало издадена ограничителна заповед през 2010 г. След като напуснал адреса, не е търсил контакт с детето. Бащата се появил след развода като детето се виждало с него по режим на съдебното решение, в присъствие на придружител, като свидетелката била определена за такъв. О. детето не искало да вижда баща си без нея, тъй като не го чувствало близък, а е било малко. Водели се дела за почасовия режим като след навършване на 5 годишна възраст на детето, то можело да остане с преспиване при баща си. Детето се затворило, нощно време плачело и пищяло, поради което потърсили помощ в общината. Дъщеря ѝ и мъжът ѝ през 2015 г. направили опит да се съберат, като отишли на почивка. Разбрала, че бащата на детето изпаднал в криза на връщане от почивката, като отварял вратата на колата в движение и искал да скача. Потърсили помощ, водели детето на психолог първата година, за да се отпусне, да споделя, защото детето споделяло, че баща му го плашел с маска и казвал, че ще убие майка ѝ. Веднъж като се прибрало детето в къщи било в кръв и разбрали, че бащата насъсквал голямо куче срещу него. При друг случай насочвал пистолет. Втората среща при психолога била за подготовка за среща с бащата, но той не се появил, довел съдия-изпълнител, за да го вземе, като детето не можело да говори, не искало, само показвало с пръст, че не иска да отиде. Бащата го заплашил, че ще отиде в приемно семейство, като съдия-изпълнителят му направил забележка. На третата среща дошла и социалната работничка, като детето отказало да се появи на вратата, дъщеря ѝ поканила служителката да влезе, оставили ги сами в стаята, като по някое време чували писъци, видели да си говорят със соц. работничка и тя после си тръгнала. Свидетелката твърди, че дъщеря ѝ няма нищо против детето да се вижда с баща си, но да е в безопасност и на сигурно място. Бащата имал две диагнози, бил освидетелстван и имал епикриза за невроза и нарцистично поведение. Дъщеря ѝ молела детето да се види с баща си, но то отказвало и в присъствието на психолог споделило, че не иска да вижда баща си. Програмата приключила в края на 2018 г., като детето казало на баба си, че е изморено от психолози, да го разпитват, да го карат насила да се вижда с баща си. Посочва, че не знае дали бащата е съдействал. Майката знаела, че тези срещи трябвало да се проведат и те се били провели, като няма нищо против бащата, но срещите с детето трябвало да бъдат в нормална среда, да се гарантира безопасността на детето.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав достигна до следните правни изводи:

Обжалваната в настоящото производство Заповед № ЗД/Д-С-КС-046/15.05.2018 г. на директора на ДСП К. село представлява индивидуален административен акт, подлежащ на обжалване по административен ред пред по-горестоящия административен орган. Данните по делото сочат, че Заповед № ЗД/Д-С-КС-046/15.05.2018 г. е била връчена на жалбоподателката, която е упражнила правото си по реда на глава шеста от АПК и е оспорила обжалвания в настоящото производство акт по административен ред, въз основа на подадена жалба. Жалбата е била препратена до по-горестоящия административен орган - АСП – РДСП С. – град, като Директорът на РДСП С. – град се е произнесъл на 19.06.2018 г. и е отхвърлил жалбата, като е потвърдил Заповед № ЗД/Д-С-КС-046/15.05.2018 г., с която директорът на ДСП К. село е наредил с майката Р. Т. да се проведе социална работа за период от шест месеца от ЦОП към ИСДП, [населено място], чрез услугата „Психологическа работа и родителско консултиране в посока промяна на нагласите ѝ относно необходимостта бащата да присъства в живота на детето“. Съгласно разпоредбата на чл. 98, ал.2, изр. второ от АПК, какъвто е настоящия случай, на оспорване подлежи първоначалният административен акт, като сроковете за упражняване на съдебно оспорване са уредени в чл.149, ал.3, вр. с ал.1, вр. с чл. 98, ал.2, и и чл. 97, ал.1 АПК и започват да текат от съобщението за постановеното решение. Решението, с което е потвърдена заповедта е връчено на Т. на 27.06.2018 г., а жалбата е подадена на 11.07.2018 г. Предвид изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149 АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, и срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – Директорът на Дирекция "Социално подпомагане" – К. село, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 6, т. 2 от ЗЗДет., във връзка с чл. 20, ал. 4, т. 1 от ППЗЗДет.

Процесната заповед е издадена в предписаната от закона форма и при постановяването ѝ не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, установени в Глава трета, чл. 9 – чл. 33 от ППЗЗДет., които да бъдат определени като съществени и



които да мотивират неговата отмяна.

Заповедта е постановено и в съответствие с материално-правните норми и с целта на закона, формулирана в чл. 1, ал. 2 от ЗЗДт и наведените в този смисъл доводи за незаконосъобразност от жалбоподателката се явяват неоснователни. Законът за закрила на детето и Правилника за неговото прилагане уреждат правата, принципите и мерките за закрила на детето, както и редът и условията за прилагането им. Изрично с разпоредбата на чл. 8, ал. 6 от ЗЗДет. е въведено императивното задължение за родителите, настойниците, попечителите и другите лица, които полагат грижи за дете, да изпълняват предприетите по този закон мерки и да съдействат при осъществяване на дейностите по закрила на детето.

Съгласно чл. 10 от ЗЗДет. всяко дете има право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси чрез прилагане на мерки за закрила. Закрилата на детето е система от законодателни, административни и други мерки за гарантиране правата на всяко дете (§ 1, т. 1 от ДР на ЗЗД), при спазване на установените от закона принципи, в т.ч. и при осигуряване най-добрия интерес на детето. Мерките за закрила са изброени в нормата на чл. 4, ал.1 от ЗЗДет. Съответно в чл. 4, ал.1, т.1 от с.з. е предвидено съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда, а от своя страна в чл. 23 от с.з. е посочено в какво се изразяват мерките за закрила в семейна среда.

В чл. 24, ал. 1 от ЗЗДет. е посочено, че мерките за закрила по чл. 23 се предприемат от Дирекция „Социално подпомагане“ по искане на родителите, настойниците, попечителите, лицата, които полагат грижи за детето, или на самото дете, както и по преценка на Дирекция „Социално подпомагане“ и се осъществяват от доставчици на социални услуги за деца или от Дирекция "Социално подпомагане". Легално определение за понятието „услуги“ по смисъла на чл. 23 е дадено в § 1, т. 8 от ДР на ЗЗДет. и според същата разпоредба това са социалните услуги предоставяни в общността по Закона за социално подпомагане.

В чл. 18, ал. 1 от ППЗЗДет. е регламентирано, че целта на мерките в семейна среда е да бъдат подпомогнати детето и семейството в зависимост от възможностите за отглеждането и възпитанието на детето; според ал. 2 мерките, предвидени в чл. 23 от Закона за закрила на детето, се прилагат съгласно изготвения план за действие, а според ал. 3, мерките за закрила на детето могат да се осъществяват и чрез социални услуги.

Съгласно приложимата норма на чл. 20, ал. 4, т. 1 от ППЗЗДет. в случаите, при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, попечителите, настойниците или лицата, които полагат грижи за детето, ползването на социални услуги се

извършва въз основа на заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане". В процесния случай от приетите по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че от една страна е налице прекъснатата връзка между детето М. М. В. и бащата М. Р. В., а от друга страна между майката и бащата съществуват конфликтни взаимоотношения, които се отразяват неблагоприятно на детето. В конкретния случай ползването на социална услуга е наредено като вид мярка за закрила по смисъла на чл. 23 от ЗЗДет. За да пристъпи към подобна мярка, административният орган се е позовал на обтегнатите отношения между родителите на детето. Приел е, че диалогът между родителите е нарушен и те не общуват по между си по въпроси свързани с детето, в резултат на което е нарушена връзката му с бащата.

Съдът намира, че така приетото от административния орган се установява безспорно от събраните по делото доказателства. Видно е, че между родителите съществува неразбирателство и напрежение, за които всеки от тях допринася с поведението си. От една страна обтягането на отношенията между тях се дължи на нежеланието на майката Р. Т. да изпълнява съдебното решение, с което е определен режим на срещи на бащата с детето. Неизпълнението на това съдебно решение е довело до образуване на изпълнително дело по искане на бащата. От друга страна, се установява, че бащата М. В. проявява агресия към майката и детето, което се потвърждава от съдебния акт, постановен по реда на Закона за защита от домашното насилие. Това поведение на родителите сочи на тяхната емоционална незрялост и липса на адекватна преценка как това се отразява върху психиката на малолетното им дете. Драстичното прекъсване на връзка между детето и неговия баща би се отразило неблагоприятно върху психо-емоционалното развитие на М., както и във връзка с нарушената комуникация между родителите и с цел улесняването ѝ, както и с оглед запазване на психо-емоционалното равновесие на детето, е необходимо и двамата родители да работят продължително с психолози и да бъдат насочени към доставчик на социални услуги. В конкретния случай от приложения по делото социален доклад е видно, че майката е консултирана многократно за необходимостта да ползва социални услуги с цел подобряване на комуникацията с бащата на малолетната си дъщеря, за ролята на бащата в живота на детето, за последиците, които ще понесе детето при въвличането му в конфликта на възрастните, но същата не счита за нужно да посещава социална услуга, както и детето. Бащата е изразил желание да ползва социални услуги с цел подобряване на комуникацията си с майката. При така установеното по делото настоящият съдебен състав

намира, че административният орган, като орган за закрила на детето правилно и при условие на обвързана компетентност е постановил процесната заповед, като се е ръководил преди всичко от висшите интереси на детето спазвайки целите на ЗЗДет.

Доколкото в случая се установява, че от началото на 2018 г. в ОЗД при ДСП К. село е бил отворен случай за работа поради дългосрочна липса на контакт на малолетното дете с баща му, изготвен е бил план за действие, който е съгласуван от бащата, но майката е отказала да го съгласува и същата е била консултирана многократно за необходимостта от ползване на социални услуги, но до настоящия момент не е оказала необходимото съдействие за реализиране на услугите, то са били налице предпоставките по чл. 20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет. за издаване на заповед за ползване на предложената социална услуга, която може да се предприеме по преценка на самата Дирекция „Социално подпомагане“.

Доказателствата по делото, водещи на извод за влошени взаимоотношения между родителите на малолетното дете М. В. и както вече бе посочено променливото поведение на родителите, нежеланието на жалбоподателката да съдейства на отдел „Закрила на детето“ при Дирекция „Социално подпомагане“ и данните за наличието на агресивно поведение на бащата спрямо майката и детето, несъмнено са предпоставка за евентуални проблеми в поведението на детето в бъдеще. Ето защо се налага извода, че се касае за дете в риск по смисъла на § 1, т.11, б."в" от ДР на ЗЗДет., а отгук и семейство в риск. Разпоредителната част на обжалвана заповед съдържа властническо волеизявление на насочване на жалбоподателката Р. Т., майка на детето М. В. към ползване на социална услуга „Психологическа работа и родителско консултиране в посока промяна на нагласите ѝ относно необходимостта бащата да присъства в живота на детето“ от Центъра за обществена подкрепа към ИСДП, [населено място]. Тази социална услуга е посочена в чл. 36, ал.2, т.8 от Правилник за прилагане на Закона за социално подпомагане /ППЗСП/, а определение за това понятие е дадено в § 1, т.29 от ДР на ППЗСП, където е посочено, че това е комплекс от социални услуги, свързани с превенция на изоставянето, превенция на насилието и отпадане от училище, деинституционализация и реинтеграция на деца, обучение в умения на самостоятелен живот и социална интеграция на деца от институции, консултиране и подкрепа на семейства в риск, оценяване и обучение на бъдещи приемни родители и осиновители, консултиране и подкрепа на деца с противообществени прояви. Съдържанието на услугата е нормативно определено, като административният орган е длъжен да посочи каква точно конкретна

дейност от изброените в пар.1, т.29 от ДР на ППЗСП, следва да бъдат предприети спрямо майката, с оглед преценка най-добрия интерес за детето ѝ. Това е сторено от Директора на ДСП К. село – С., който в обжалваната заповед изрично е посочил, че се касае за дейността „Психологическа работа и родителско консултиране в посока промяна на нагласите ѝ относно необходимостта бащата да присъства в живота на детето“.

Предвид всичко изложено съдът намира, че оспорената заповед е съответна и на целта на закона. Както се посочи оспорената заповед е издадена след събирането на необходимата информация, оценката ѝ и изработването на план за действие по случая като са търсени най-подходящите мерки за закрила. Всичко това е направено в интерес на детето, с цел закрила на неговите права, а именно да му бъде гарантирана закрила посредством която да се осигури неговото нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие. Безспорно е правото на всяко едно дете на лични контакти с двамата му родители, като наличието на конфликт между тях неминуемо води до засягане на правата и интересите на детето и се отразява негативно върху неговото емоционално състояние и развитие. В тази връзка насочването на майката към ползване на социална услуга не би могло да има за последица засягане на интересите и правата на детето, в каквато насока са изложените в жалбата доводи. Напротив, социалната услуга би подпомогнала, както родителите, така и социалните работници при преценката на по-нататъшните действия за осигуряване на нормалното развитие на детето.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че Заповед № ЗД/Д-С-КС-046/15.05.2018 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село е законосъобразен административен акт и не са налице твърдените в жалбата основания за неговата отмяна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 50-ти състав

### Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. Т. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № ЗД/Д-С-КС-046/15.05.2018 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ при ДСП К. село – [населено място].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: